Het Zilveren Pad

Priesteres van de Godin

Het Zilveren Pad

Priesteres van de Godin

Amber P. Brejaart

Voor mijn dochter Tara
en voor al mijn inspirerende zusters
)O(

Met dank aan mijn ouders die met veel liefde en toewijding
de teksten hebben doorlopen op spel- en schrijffouten.

Eerste druk 2015, NL, paperback
Schrijver: Amber P. Brejaart
Illustraties & Cover: Amber@RT
ISBN: 9789462542877

Gebruik van tekst of illustraties zonder
toestemming van de auteur is verboden
Amber@RT © A.P.Brejaart

Inhoud

1.	Opening	- Avalon	5
2.	Het eerste ritueel	- Wedergeboorte	9
3.	Het tweede ritueel	- Het labyrint	33
4.	Het derde ritueel	- De Ketel des levens	53
5.	Het vierde ritueel	- Beltane	71
6.	Het vijfde ritueel	- Het zilveren pad	83
7.	Het zesde ritueel	- Mabon	107
8.	Het laatste ritueel	- Munten voor de veerman	121
9.	Afsluiting	- De roep van de Godin	131

Verklarende woorden lijst 149

Van deze auteur is ook verschenen:
"PaganPathFinder" een zelfstudie boek voor de beginnende Pagan.
"Lied van het verleden heden", gedichtenbundel.

1. Avalon

Beste lezer

Wat fijn dat je mijn boek hebt gevonden. Misschien was het de kaft of de titel die jouw nieuwsgierigheid wekte? Of misschien een zacht roepen dat hiertoe heeft geleid. Avalon heeft die macht namelijk over mensen. Het is als een lied dat je roept, in je hoofd blijft hangen en een verlangen naar huis in je wakker maakt.
Avalon is meer dan een eiland op een mythische landkaart, of een plek in de geschiedenis.

Ik heb vanaf het moment dat ik reeds vele jaren geleden mijn voeten op Engelse bodem zette, vele verhalen, ervaringen, legenden, herinneringen en fantasieën in mijn hoofd rondspoken die ik samengevoegd en in een verhaal gevlochten heb.
Dit boek is dus niet gebaseerd op ware gebeurtenissen, wel op ware belevingen. Mijn eigen reizen naar Engeland, en specifiek naar Glastonbury, de oude heilige plaatsen er omheen, mijn eigen kennismaking met de Godin, de Greenman en mijn "spirit reizen naar Avalon zelf", zijn de inspiratie geweest voor dit boek. Toch adviseer ik je het niet te lezen als spirituele gids, geschiedschrijving of reisverslag, maar als een intuïtief fantasie verhaal dat mogelijk jouw nieuwsgierigheid kietelt. Je hopelijk inspireert en doet openstaan voor een eigen ontdekkingsreis.

Avalon is een plaats die sinds eeuwen in een feeëriek land, in mysteriën gehuld, is. Het plaatsje Glastonbury, in Sommerset,

Engeland, zou op de grens naar dit geheimzinnige rijk liggen. Het zou het rijk zijn van feeën en priesteressen. Een land waar Morgan le Fay, de half zuster van koning Arthur, opgeleid zou zijn in de vrouwen mysteriën en waar zij Arthur uiteindelijk naar toe bracht om te sterven. De hoge priesteres van Avalon zou een lange geschiedenis delen met Merlijn, de oude wijze magiër die samen met haar het lot van de jonge Koning in handen hebben gehad. Merlijn is een titel, dat o.a."de alwetende" betekent. In de geschiedenis van Arthur, Morgan le Fay en de Priesteressen van Avalon, werd deze Merlijn geboren als Myrddin Emrys, de onsterfelijke.

Avalon heeft twee gezichten. Zij is eveneens een plek dat slechts gevonden kan worden door hen die door de sluiers van onze werkelijkheid kunnen stappen, mensen met een open hart en los van oordeel en verwachtingen. Tegelijk is zij het symbolische land in ons onderbewustzijn, het land van onze intuïtie waar de bron van onze oer kennis nog vrijelijk opborrelt.

Mijn verhaal leidt de lezer terug naar een tijd, ver voor de tijd van Koning Arthur. Naar een tijd toen Avalon en de huidige plek van Glastonbury deel uitmaakte van één land. Een land voordat Avalon door Nevelen van Magie en vergetelheid gescheiden werd van het huidige bestaan. Een land dat toen nog Albion heette en net kennis maakte met een nieuw geloof dat het einde zou gaan betekenen van de oude wijsheid, de magie, de machtige draken, de oude Godinnen verering en haar priesteressen.

Mijn excuses voor eventuele spel of schrijffouten. Ik heb het, als dyslectisch persoontje, al zo vaak herlezen en aangevuld dat ik het

mogelijk niet langer helder zie. Dit boek heb ik intuïtief geschreven gedreven door een verlangen naar een plek die ik elke dag in mijn hart draag en gebaseerd op mijn eigen ervaringen met trance reizen en rituelen. Ik heb het verhaal daarom met heel veel liefde en plezier geschreven en hoop daarom dat je het met even veel plezier zal lezen.

Brightest blessings

Amber

2. Het eerste ritueel
Wedergeboorte

De Herfst begon vroeg dit jaar en maakt de nacht wat fris, maar de lucht ruikt heerlijk naar bladeren en noten. De helling voor me is bekleed met een waas van zilveren druppels, die in het maanlicht oplichten als kostbare parels.
Nog even, wanneer de zon zijn eerste warmte verspreidt, zullen ze langzaam opstijgen en als een witte sluier over het landschap zweven.

Het pad, dat voor mij als een zilveren lint naar boven slingert is steil, waardoor ik mijn stappen en ademhaling in een ritmisch cadans aanpas. Dit om zonder al te veel tussenposen boven te kunnen komen, nog voor de lucht haar eerste roze zal vertonen. Aan de horizon heeft het nachtelijk zwart al plaats gemaakt voor een donker blauwe grijstint waardoor ik mijn pas iets versnel.

Neus, adem in, stap-stap, mond, adem uit, stap-stap…het ritme wakkert een lied in mij aan die ik in mijn hoofd zing tijdens de beklimming. Mijn trommel, heerlijk warm opgeborgen in mijn schoudertas, bonkt ritmisch mee op mijn heup.

Naarmate ik hoger kom, neemt de wind in kracht toe. Lijkt me enerzijds mee te trekken de heuvel op en anderzijds zijn best te doen me tegen te houden. Om mij heen ligt een prachtig vergezicht verborgen in het nachtelijk duister en ik word mij bij elke stap meer en meer bewust van de ruimtelijkheid om mij heen. Alsof ook mijn geest zich opent naarmate ik dichter bij de top kom. In de verte klinkt de nachtelijke roep van een Uil, een laatste jachtroep tot zijn broeders en zusters, alvorens zich terug te trekken voor de dag. In gedachten zie ik hem zitten op een tak,

rond en pluizig met grote loerende ogen, nieuwsgierig het vreemde menspersoon met zijn blik volgend dat tegen de donkere helling op klimt met haar wapperende kleding.

Het pad maakt een slinger en even blijf ik staan. Mijn adem komt met horten en stoten, kleine wolkjes blazend van de koude. Haast ongemerkt is de hemel iets lichter geworden en begin ik nu de contouren van het landschap om mij heen te onderscheiden, de heuvels en bossen, een zilveren riviertje dat verderop zich als een slang door het landschap slingert. De ochtend nadert nu in rap tempo en even word ik verleid hier te blijven staan om de veranderingen te zien. Een blik naar boven vertelt me echter dat ik bijna mijn doel bereikt heb. Ik kan de top al zien en de bovenkanten van de eerste stenen. Nog een minuut of tien en ik zal boven zijn. Vastberaden trek ik de draagband van mijn tas recht waardoor de Drum weer op mijn rug hangt en stap vastberaden voort.

Een grote haas schiet over het pad, mij met grote verbaasde ogen aankijkend in zijn voorbijgang, om een klein eindje verderop stil te zitten om me na te kijken. Ik glimlach naar hem en geef hem een klein hoofdknikje als teken van herkenning. Voor mij en vele anderen is de Haas verbonden met de Godin Ostara, godin van de Lente-energie en ik eer hem als haar afgezant. Ik weet dat ik altijd op mijn hoede moet zijn, voor het geval het een wezen van deze Elfenwereld in dierlijke vermomming zou zijn en die ik zou kunnen beledigen door het niet te begroeten. Tevens voel ik de aanwezigheid van de Natuurgeesten overal om mij heen in deze wereld, gevangen tussen mijn wereld en dat van het Elfenvolk. Ik ben van klein kind af aan gewend om me te bewegen tussen deze werelden en het gaat me inmiddels vrij natuurlijk af. Mijn moeder had mij gebaard op een ochtend als deze, vele jaren terug, alleen en zonder steun. Men noemde mij destijds een

wisselkind. Dat ik nu nog leef, heb ik te danken aan het feit dat mijn moeder een gerespecteerd kruidenvrouw was, wiens wens mij te behouden gerespecteerd werd, zij het met veel gemor. In de streek waar ik geboren ben, zijn mensen gewend zogenaamde wissel kinderen terug te gegeven aan de aarde en haar aardbewoners. Mijn moeder heeft mij echter kunnen beschermen. Helaas kon zij dat jaren later niet voor zichzelf doen, toen zij zelf werd gehaald door mensen van het nieuwe geloof. Mensen die wilden dat zij zich liet bekeren en mij ook. Wijze vrouwen zoals zij begonnen een bedreiging te vormen voor het nieuwe geloof waarin de vrouw niet langer een belangrijke spirituele rol zou vervullen, maar de rol van een gevallen vrouw met vele zonden. Toen zij weigerde, hebben ze haar op een wrede wijze gedood als voorbeeld voor anderen die de nieuwe bekeringen in de weg liepen. Zoals ik later begrepen heb, was haar dood nog een snelle en barmhartige, vergeleken bij afschuwelijke verhalen over verminkingen en folteringen waar vele andere vrouwen aan onderworpen werden alvorens een langzame en pijnlijke dood te moeten sterven.

Levend verbranden is een dood die je niemand gunt, vooral je eigen moeder niet. De geur van haar brandend vlees, haar doodslied, haar kreten, haar angst… dit beeld zal ik nooit kwijtraken. Ik zou me op de brandstapel bij haar gevoegd hebben als ik niet was tegen gehouden door een zachte doch dwingende hand die mij bij haar weg trok.

Een vrouw, in de nabloei van haar leven, gehuld in een grauwe omslagdoek, had me naar achteren getrokken, uit het zicht. Mijn mond afgedekt met haar warme, zachte handen en mijn blik van het geheel trachten af te schermen door me onder haar omslagdoek te verbergen. Natuurlijk vocht ik, probeerde los te komen uit haar greep, maar ik was slechts een meisje van

tien en mijn lichaam had haar kracht verloren door hopeloos verdriet. Huilend was ik in elkaar gezakt en ze had me onder haar doeken opgetild en weg gevoerd. Weg van mijn moeder die ons, als een vuurgodin, ondanks haar leed met berustende ogen nakeek. Het idee dat ze geweten moet hebben dat ik veilig zou zijn, geeft mijn verdriet een donzen deken van troost.

De vrouw die me had meegenomen was warm en liefdevol. Ze bleef lopen en zachte woorden fluisteren in een taal die ik toen niet kende. Zij zong liedjes die me tot rust brachten en probeerde niet om mijn onophoudelijk gesnik te stoppen. Ze leek te begrijpen dat ik dit verdriet moest doorleven, dat het wegstoppen ervan geen nut had. Ik vermoed dat ik in slaap gevallen ben op haar schouder of misschien was mijn geest in een staat van bewusteloosheid gezakt om mijn pijn te verzachten.

Toen ik wakker werd lag ik comfortabel tussen een stapel dekens. De grond onder mij bewoog en het duurde een poosje voor ik besefte dat ik op een wagen lag. Het was nacht, de laatste keer dat ik me bewust was van mijn omgeving. Maar nu kleurde de lucht roze, paars en geel. Er hing een geur van hooi en grassen in de lucht die de belofte van een warme dag met zich meebracht. Mijn ogen vestigden zich op degene die de wagen mende. Ik herkende de vrouw die me had gered. Haar lange, grijs wordende haar golfde over haar rug en danste in de zachte bries.

Ik denk dat ze voelde dat ik wakker was want ze draaide zich om en glimlachte naar me. Ze klopte met haar hand op een deel van de bank naast haar waar ik met mijn tengere figuur gemakkelijk kon zitten. Ik kroop naast haar en nam dankbaar